

Десетъ пѣти вече поѣстъ подновиха —
Нито той настига, нито тя остаа. . .
Въ слѣпи очи бие кръвъ младежка лихо,
Погледи примрѣжа слънчова замая.

Щомъ да отмалнѣять сили заморени,
Младо сърдце пакъ ги съ поривъ новъ подъема. . .
Пада вечерь. Неда дружитѣ засмѣни
Дразнятъ: «Зоръ голѣмъ е — по севда голѣма!»

Ясно слънце зайде задъ балканъ далечень,
Надъ полето лѣхне прѣднощна прохлада;
Да привърши всѣкой своя трудъ уречень,
Старий драгоманинъ викомъ заповяда.

Стаменко и Неда, както въ зори ранни
Почнаха, така се нестигнали спряха. . .
Охолни жетвари, около имъ сбрани,
Право се въ очитѣ Стаменку присмяха.

«Прѣждома! не облогъ — азъ шега си бия!»
Блѣденъ той извика, устни стисналъ ядно. . .
Люшна се и възнакъ бѣла Неда падна —
Остра дума, остъръ ножъ въ сърдце проби я.

4) Стекоха се дружки съ викъ отъ изненада,
Милватъ я, съ водица прѣскалъ блѣдо чело. . .
Всеу. . . Млади дружки дружката си млада
Понесоха мъртва плачешкомъ къмъ село.